

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph. D., v **právní věci žalobce: L.V., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 10.9.2014, č.j. KrÚ 58405/2014/ODSH/12,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce ze dne 30. 6. 2014 proti rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 5. 2014, č.j. Hl-9088/2014/ODP, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o

silničním provozu“). Napadané rozhodnutí žalovaný vydal s odkazem na ust. § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), když odvolání jako opožděné zamítl.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobce sporuje zákonnost posouzení podaného odvolání jako opožděného, když namítá neúčinnost doručování jeho zmocněnci v průběhu správního řízení. Žalobce má za to, že mu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo řádně doručeno tzv. fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, když bylo doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, neboť zmocněnec žalobce ve svém podání ze dne 28. 1. 2014 výslovně uvedl požadavek, aby mu veškeré písemnosti byly zasílány na elektronickou adresu „X“. Jelikož však rozhodnutí ve věci samé bylo zmocněnci žalobce doručováno pouze prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jeho trvalého bydliště, „X“, aniž by se předtím správní orgán prvního stupně pokusil o doručování na uvedenou elektronickou adresu, nebylo dle žalobce doručováno v souladu s ustanovením § 19 odst. 3, 8 správního řádu. **Žalobce se s obsahem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně seznámil prostřednictvím zmocněnce až dne 25. 9. 2014 při nahlédnutí do správního spisu**, proto je toho názoru, že odvolání podané dne 30. 6. 2014 je nutno posoudit jako včasné podané. Žalobce proto navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný potvrdil, že dne 6. 1. 2014 emailem se zaručeným elektronickým podpisem obdržel od zmocněnce žalobce plnou moc k zastupování v dané věci. Zmocněnec žádal, aby mu veškeré písemnosti byly doručovány na elektronickou adresu „X“. U ústního jednání dne 8. 1. 2014 pak zmocněnec uvedl, že písemnosti bude přebírat na dresu svého trvalého pobytu: „X“. Následně pak žalovaný obdržel od zmocněnce další podání dne 28. 1. 2014, ve kterém tento žádal o zasílání veškerých písemností v dané věci na elektronickou adresu „X“. Žalovaný namítá, že se pokoušel o doručení písemnosti (vyrozumění účastníka řízení) na elektronickou adresu „X“, zároveň zmocněnce žalobce upozornil, že pokud převzetí této zprávy nepotvrdí, nebude již na tuto adresu doručováno, naopak bude zvolen postup jako by zmocněnec o tento způsob doručování vůbec nepožádal. Žalovaný zdůraznil, že mu je z úřední činnosti známo, že na elektronickou adresu opatřenou diakritikou, a to konkrétně na adresu uváděnou zmocněncem není možné účinně doručovat. Žalovaný dále upozornil na to, že zmocněnec běžně komunikuje se správními orgány prostřednictvím této emailové adresy („X“), navíc, jak je z úřední činnosti žalovanému známo, zmocněnec žalovaného běžně nepotvrzuje přijetí elektronické zprávy v případě, že mu je na elektronickou adresu doručováno (viz řízení vedené pod sp. zn. SpKru 34719/2014/ODSH/12 - sp. zn. nadepsaného krajského soudu: 52 A 58/2014; sp. zn. SpKru 46010/2014/ODSH/14 - sp. zn. nadepsaného krajského soudu: 61 A 30/2014).

K námitce, že zmocněnci nebylo doručováno na později zvolenou elektronickou adresu, tj. „X“, žalovaný uvádí, že dne 1. 7. 2014 byl učiněn pokus o doručení na uvedenou e-mailovou adresu, avšak neúspěšně z důvodu chybného formátu el. adresy. Dále doložil, že

správní orgán učinil další neúspěšný pokus o doručení písemnosti na tuto adresu rovněž dne 15. 12. 2014, což navrhl prokázat vyjádřením vedoucího úseku IT Mgr. Zavřela. Žalovaný připomněl, že na elektronické doručování není právní nárok a navrhl, by byla žaloba pro nedůvodnost zamítnuta.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 5. 12. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání. Téhož dne byla správnímu orgánu prvního stupně doručena plná moc ze dne 7. 12. 2013 udělená žalobcem zmocněnci K.S., nar. „X“, trvale bytem „X“, v níž je uveden požadavek o doručování veškerých písemností na el. adresu „X“. K ústnímu jednání konanému dne **8. 1. 2014** se dostavil toliko zmocněnec žalobce, který sdělil, že písemnosti bude přebírat na adrese trvalého pobytu, protokol o ústním jednání zmocněnec žalobce podepsal. V podání doručeném dne 28. 1. 2014, datováno dne **10. 1. 2014** - vyjádření ke spisovému materiálu, odeslaného z el. adresy „X“, žádal zmocněnec žalobce znovu o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu, tentokrát ve znění „X“. Na tomto podání je tužkou učiněna poznámka, že na takovou adresu nelze nic odeslat.

Dne 7. 4. 2014 byla na elektronickou adresu „X“ zmocněnci žalobce doručována písemnost (vyrozumění účastníka před vydáním rozhodnutí ve věci přestupku) s poučením o možných následcích v případě, že přijetí zprávy zmocněnec nepotvrdí požadovaným způsobem s odůvodněním, že doručování na el. adresu nepřispívá k urychlení řízení. Jelikož správní orgán neobdržel potvrzení přijetí zprávy, doručil uvedenou písemnost zmocněnci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jeho trvalého bydliště.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 5. 2014, č.j. Hl-9088/2014/ODP, jímž byl žalobce uznán ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, bylo zmocněnci žalobce doručováno již pouze na adresu jeho trvalého bydliště. Zásilka byla dne 16. 5. 2014 uložena k vyzvednutí, dne 28. 5. 2014 byla vhozena do schránky.

Dne 1. 7. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání žalobce do „neoznámeného rozhodnutí“ správního orgánu prvního stupně, které bylo odesláno z el. adresy „X“. Žalobce v něm požádal o zaslání rozhodnutí na el. adresu „X“. O to se správní orgán prvního stupně bezúspěšně pokusil, jak vyplývá z pokusu o doručení ze dne 1. 7. 2014. Zmocněnci žalobce byla prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jeho trvalého pobytu doručena výzva k odstranění vad podání, a to fikcí dne 4. 9. 2014.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 10. 9. 2014, č.j. KrÚ 58405/2014/ODSH/12 zamítl podané odvolání jako opožděné, když vycházel z toho, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeno dne 26. 5. 2014, zatímco odvolání bylo podáno dne 30. 6. 2014, žalovaný **zdůraznil, že zmocněnec žalobce při ústním jednání požadoval doručování na adresu svého trvalého pobytu.** Dále ze spisového materiálu vyplývá, že dne 25. 9. 2014 se ke správnímu orgánu druhého stupně k nahlédnutí do správního spisu dostavila zmocněnkyně žalobce M.V., která podpisem stvrdila převzetí rozhodnutí o odvolání v dané věci.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a to při jednání soudu.

Právní úprava doručování je upravena ve správním řádu. Podle ust. 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Uvedené ustanovení však nelze vykládat tak, že v případě sdělení požadavku účastníka na doručování písemností na jím udanou el. adresu, je správní orgán bez dalšího povinen takovému požadavku vyhovět. **Tedy, nelze dovodit, že na doručování na el. adresu je právní nárok. (Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č.j. 4 As 76/2015-37: „[30] Závěrem je třeba zdůraznit, že samotné doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není spojováno s přijetím předmětného e-mailu zmocněnkyní stěžovatele, nýbrž s následným doručením tohoto rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci (srov. § 19 odst. 3 správního řádu). Doručení písemnosti tímto způsobem je vázáno na součinnost příjemce písemnosti.“).** Dojde-li správní orgán k závěru, že takový požadavek účastníka řízení k urychlení řízení přispět nemůže, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat celý proces, bude mu doručovat standardním způsobem (viz Vedral, J., Správní řád, komentář, nakl. BOVA POLYGON Praha, 2006, str. 164). Správní řád nestanoví výslovnou povinnost správního orgánu o tomto požadavku účastníka řízení uvědomovat. Byť se v obecné rovině krajský soud ztotožňuje s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č.j. 9 As 60/2015-42 [34], podle kterého je správní orgán povinen sdělit účastníku řízení, že mu nebude na jím uvedenou el. adresu doručovat a z jakých důvodů, má krajský soud za to, že na daný případ tento právní názor nedoléhá, a to právě z toho důvodu, že je opřen o zásadu součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami zakotvenou v ustanovení § 4 odst. 3, 4 správního řádu, tedy jeho cílem je šetřit procesní práva účastníků řízení a umožnit jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Avšak v daném případě, jak je rozvedeno níže, se nejednalo o řádné uplatnění procesního práva žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce, nýbrž o zneužití procesního práva ve snaze zneprůhlednit procesní situaci, proto takový postup žalobce nepoživá právní ochrany a nemůže na straně správního orgánu založit povinnost součinnosti dovozovanou z ustanovení § 4 odst. 3, 4 správního řádu.

Podle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Podle § 19 odst. 9 správního řádu, pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení;

bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplynulo, že zmocněnec žalobce měnil ve vztahu ke správnímu orgánu prvního stupně adresy, na něž mělo být doručováno. Jestliže přitom zmocněnec žalobce dne 8. 1. 2014 při ústním jednání potvrdil svým podpisem doručování na adresu trvalého pobytu prostřednictvím držitele poštovní licence, přičemž původně dle plné moci požadoval doručování na el. adresu „X“, z níž jediné se správními orgány komunikoval, avšak již dne 10. 1. 2014 vyhotovil podání, které posléze bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně, v němž požadoval doručování na el. adresu s uvedením diakritiky, tedy uvedl ve správním řízení již třetí adresu, na níž mu mělo být doručováno, pak takový postup nelze vyhodnotit jako postup směřující k urychlení řízení, nýbrž jako účelovou snahu o znepráhlednění situace a vytvoření prostoru pro procesní chyby při doručování správním orgánem.

Při soudním jednání dne 25. 23. 2015 bylo provedeno dokazování písemným vyjádřením vedoucího úseku Městského úřadu Hlinsko, odboru vnitřních věcí, Mgr. Zavřela, podle kterého není formát el. adresy „X“ správný, nelze na něj doručovat, v dané věci byl proveden test doručení za použití standardního programového vybavení, které je používáno Městským úřadem Hlinsko. Z uvedeného důkazu vzal krajský soud za prokázané, že správní orgán prvního stupně objektivně nemohl provést doručení svého rozhodnutí o přestupku či jiných písemnostech na el. adresu „X“, a to z důvodu užití diakritiky ve formátu el. adresy. Dále při jednání soudu právní zástupce žalobce uvedl, že s ohledem na to, že žalobce se zmocněncem pro nespokojenost nekomunikuje, není schopen existenci zaručeného el. podpisu prokázat.

Při jednání soudu dne 2. 12. 2015, které se konalo v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce (důvody uvedeny v protokole o jednání), byl proveden důkaz vyjádřením České pošty, s.p. (služba CA PostSignum) ze dne 8. 4. 2015, elidentity, a.s. ze dne 20. 7. 2015 a První certifikační autority ze dne 20. 7. 2015, když těmito listinami bylo prokázáno, že žádná z certifikačních autorit nevydala v minulosti pro uvedenou el. adresu „X“ žádný kvalifikovaný ani komerční certifikát. Z odpovědi Ministerstva vnitra ČR ze dne 25.6.2015 k dotazu soudu bylo zjištěno, že akreditace k působení jako akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb byla udělena právě a pouze třem uvedeným certifikačním autoritám.

Ohledně zjištěného skutkového stavu doručování tak krajský soud uzavřel, že z obsahu správního spisu - poznámky o nemožnosti doručení u podání ze dne 10. 1. 2014 a marný pokus o zaslání rozhodnutí na el. adresu „X“ ze dne 1. 7. 2014 - vyplynulo a při jednání soudu bylo důkazem shora uvedeným prokázáno, že správní orgán prvního stupně objektivně nemohl doručovat svoje rozhodnutí na uvedenou el. adresu, která obsahovala diakritiku a dále, že pro tuto el. adresu nebyl na území České republiky vydán kvalifikovaný certifikát. Jestliže nebylo objektivně možno doručit na el. adresu obsahující diakritiku, byť pro důvody na straně správního orgánu, bez ohledu na to, zda byl zřízen zaručený el. podpis k dané el. adrese, či nikoliv, postupoval správní orgán prvního stupně v souladu se správním řádem, když svoje rozhodnutí doručil prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce, neboť bylo zjevné, že na uvedenou el. adresu nelze elektronickou zprávu vůbec odeslat, nejedná se tedy o případ, kdy by se zpráva vrátila jako nedoručitelná, tudíž nebylo třeba neúspěšný pokus opakovat ve smyslu ustanovení § 19 odst. 9 správního řádu.

Dále krajský soud uvádí, že ze své rozhodovací činnosti disponuje znalostí o obdobných případech, kdy v průběhu správního řízení vystupují kromě osoby zmocněnce žalobce opakovaně další tři osoby jako zmocněnci, avšak následně jsou zastupováni v řízení před soudem týměž advokátem (např. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014, 61 A 6/2015). V zásadě obdobný scénář uvedených věcí spočívá právě v tom, že zmocněnec přestupce uplatní v průběhu správního řízení požadavek na doručování písemností na jím udanou el. adresu, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu, pokud k němu vůbec dojde, následně nepotvrdí. Písemnost je doručována prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje řádnost doručování. Dále krajský soud poukazuje na dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 27. 4. 2015, č.j. 8 As 55/2015-26, v němž K.S. vystupoval jako zmocněnec žalobce ve správním řízení a kdy jeho obdobnému procesnímu postupu nebyla přiznána právní ochrana: „[32] ... Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu [viz např. rozhodnutí ze dne 19. 8. 2015, čj. 3 As 139/2014-29, ze dne 3. 7. 2014, čj. 9 As 162/2014-31 nebo ze dne 3. 7. 2014, čj. 9 As 144/2014-53 (byť se změněnou „procesní taktikou“)] představuje popsané využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015-37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.“

Na základě uvedených skutkových okolností této konkrétní věci a na základě znalosti krajského soudu o opětovném vystupování zmocněnce žalobce s více či méně obdobnou procesní strategií a podpůrně na základě shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu,¹ dospěl krajský soud k závěru, že **postup zmocněnce žalobce v průběhu správního řízení, kdy tento opakovaně předkládal různé adresy pro doručení, byl cíleným postupem ve snaze znepráhlednit adresy pro doručování a zvýšit pravděpodobnost chybného postupu dotčených správních orgánů, což by ve svém důsledku mohlo vyústit v zánik odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí doby jednoho roku určené zákonodárcem k projednání přestupku podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Takový procesní postup je však nikoliv výkonem práva, nýbrž zneužíváním procesních právních institutů, které nemůže požívat právní ochrany, a to již proto, že ve svém důsledku poškozují zájem společnosti na řádném postihu protiprávního jednání.** K pojetí zneužití práva krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. Afs 107/2004 – 48 ze dne 10. 11. 2005: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho **jiného nebo společnosti**; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a

¹ Krajský soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č.j. 9 As 34/2015- 25 [23], podle kterého je procesní postup téhož zmocněnce v jiné věci ve vztahu k jinému účastníku řízení relevantní pro posouzení tohoto, zda se při zastupování žalobce jedná o řádný výkon práva, či nikoliv: „Právě širší kontext jednání zmocněnce totiž může prokázat případné obstrukční či zneužívající jednání a odlišit tak náhodné podání písemnosti k poštovní přepravě v cizině od cílené procesní strategie.“

zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“ Tak, jako nikdo nemůže mít prospěch ze svého protiprávního jednání, nemůže mít nikdo v demokratickém právním státě prospěch ani z jednání právní řád úmyslně obcházejícího či právní řád zneužívajícího (shodně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2015, sp. zn. II. ÚS 3231/14). Protiprávním jednáním se práva domoci nelze (ex iniuria ius non oritur). Právní názor, že zneužívání procesních institutů nemůže požívat právní ochrany, je zcela jednoznačný rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č.j. 5As 44/2007-93: „Ve svých důsledcích by se [...] tento základní vzorec právních vztahů jevil jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva.“²

Krajský soud proto uzavřel, že požadavek žalobce na doručení na el. adresu „X“ obsažený v podání doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 28. 1. 2014, datováno dne 10. 1. 2014 - vyjádření ke spisovému materiálu, nebyl ze strany zmocněnce žalobce řádným výkonem práva, nýbrž obstrukcí ze strany zmocněnce žalobce s cílem znepřehlednit správní řízení, které nepožívá právní ochrany, nota bene, jedná-li se o žádost o doručování na adresu s použitím diakritiky, když již Nejvyšší správní soud se v této souvislosti pozastavil nad obdobným postupem, a to v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č.j. 8 As 55/2015-26 [29]³: „Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.“

Jestliže tedy správní orgán prvního stupně nebyl povinen pokusit se o doručení svého rozhodnutí na uvedenou el. adresu „X“, nemohlo se tedy jednat o vadu řízení, a jestliže doručoval svoje rozhodnutí zmocněnci na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence, pak bylo doručováno v souladu s uvedeným ustanovením § 19 odst. 4, 8 správního řádu. Podle § 19 odst. 4 správního řádu, se do vlastních rukou adresáta doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba. Ustanovení § 72 správního řádu, upravuje oznámení rozhodnutí. Tedy je zjevné, že rozhodnutí muselo být doručeno do vlastních rukou zmocněnce žalobce. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno zmocněnci žalobce K.S. na adresu jeho trvalého pobytu tzv. fikcí doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, dne 26. 5. 2014 (pondělí), když podle údajů na doručence byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 16. 5. 2014 uložena k vyzvednutí.

² Obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013- 60 [28, 29], ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 180/2014-45, přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č.j. 2 Afs 202/2004.

³ Obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2015, č.j. 2 As 102/2015-26.

Od 26. 5. 2014 je proto třeba počítat lhůtu 15 dnů k podání odvolání podle § 83 odst. 1 správního řádu. Ta uplynula dnem 10. 6. 2014 (úterý). Pokud tedy žalobce podal odvolání dne 30. 6. 2014, pak bylo odvolání podáno opožděně. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, když odvolání jako opožděné podle § 92 odst. 1 zamítl.

S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je nedůvodná, a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení pak soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy neúspěšný žalobce neměl na náhradu nákladů soudního řízení právo a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. prosince 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová